

linger i Finantsloven, medens derimod nu Landstinget forsøger at tvinge Bevillinger, som kun ere optagne paa Lovforslag, som endnu ikke ere behandlede tilende i Rigsdagen, ind paa Finantsloven. Fra det Synspunkt har jeg tænkt mig, at man altsaa siger, at de Bevillinger ville vi ikke have at gøre med. Men ganske anderledes stille Forholdene sig, naar man gaar ud fra, at det er virkelig gjældende, bestaaende Love. Hvis man ikke stiller sig paa det Standpunkt, bliver jo Følgen, at den Ene taler i Øst og den Anden i Vest, og ingen Forstaaelse er mulig. Fra vort Synspunkt er Forholdet da det, at Lovene ere gjældende, udstedte af Regjeringen og holdte i Kraft gennem en vis stiltiende Medvirken fra Thingene, Lovene selv her i Landstinget, Bevillingerne i Folkethinget derigennem, at de ere optagne paa Finantsloven og henviste til et Udvalg, som ikke har forkastet dem. Det er i Virkeligheden Forholdet. Den 31te Marts staa vi med en Række Love og gjældende Bevillinger, udstedte af Regjeringen, ikke forkastede, men gennem Behandling i Udvalg holdte i Kraft af Thingene. Se, det er Situationen, set fra vort Synspunkt, og fra det Synspunkt maa Opfattelsen være en ganske anden end den, som man kommer til, naar man kun betragter dem som simple Lovforslag. — Men saa er der et Spørgsmaal, og det er det: Hvorfor vil man saa ikke forhandle om disse Love? Man siger, først skulle de være oversendte, inden vi ville forhandle om de Gmner, de omhandle, for vi ville have Forhandlingsfrihed. Men jeg skjønner ikke rettere, end at naar man gaar ud fra, at det kun er Lovforslag og slet ikke Andet, vil der ikke være Noget til Hinder for, at man forhandler dem. Hvorfor skulle de først forkastet? Det er jo det Sørgelige, at man afviser enhver Forhandling og siger: Nei, det kan gjerne være, at vi kunne komme til at forhandle om Politi- og Straffelove osv., men vi ville ikke have Forhandling om dem for vi ere af med disse Provisorier, en fuldstændig Afvisning, ingen Forhandling, uider Henvisning til den Forhandlingsfrihed, som man i Virkeligheden efter egen Opfattelse maa have i Betragtning af, at man har slaaet Lovene ihjel og kun beholdt Lovforslagene tilbage. Og der er det, jeg spørger: Hvorfor vil man saaledes afvise enhver Forhandling, og hvorfor skal først disse Loves Skjæbne være afgjort? Ja, der maa jeg nu komme ind paa det, som overhovedet har foranlediget Udstedelsen af disse foreløbige Love. Jeg skal ganske vist ikke fordybe mig længere og dybere deri end nødvendigt,

men naar Spørgsmaalet er reist, naar man angriber os paa det Punkt, mener jeg, at det er naturligt, at vi værge os. Hvorfor blev Udstedelsen af disse Provisorier nødvendig? Det var, fordi der førtes en Politikk — og den blev baaren oppe af Flertallet af Oppositionens Politikere — som bortsaa fra Retten: Rigsretten, Høiesteret kunne vi ikke bruge. Vi hørte i Gaar, hvorledes den ærede Taler ogjaa henviste til en Udvalgsbetænkning, som en Autoritet, men den Høiesteretsdom som var affagt, den stød man til Side. Men naar man ikke vil regne med Retten og man ikke vil opgive sin Politikk — thi det vil man ikke — saa kommer man til at føres ind paa Uretten, og det er Noget, hvorom Udtalelser i Tale og Skrift og desværre ogsaa Kjendsgjerninger afgive Bidnesbyrd. Nu siger ganske vist den ærede Taler, at der er No, og at der vil være No. Ja, Talerens Ord i Ver, men saa spørger jeg: hvorfor retter man saa afgjort Angrebet netop paa disse foreløbige Love, hvorfor vil man for enhver Pris have dem skudt til Side? Skulde det ikke muligvis være fordi man erkjender, at de ere en Hindring for en vis Politikk, og at man derfor først maa have dem af Veien. Thi det kan jo ikke negtes, at under disse Loves Bestaaen er Tilstanden gaaet frem, der er bleven No, mere No end der var før, der er forsaavidt altsaa en Forbedring. Er det nu ikke saa, at man vil have disse Love af Veien, netop fordi man først maa have fjernet den Hindring, inden man kan gennemføre den oprindelige Politikk? Der er Udtalelser, der vise, at det er det Samme, vi altid have haft, kun paa en anden Maade; det er ikke nogen ny Politikk, kun en forandret Form, og det vil fra det Synspunkt være forklarligt, at man særlig retter Angrebet mod de foreløbige Love. Derfor siger jeg, det kan være godt nok, at man kommer med Forsikringer, men Kjendsgjerninger ere bedre, og en Forhandling om disse Gmner i Stedet for den absolute Afvisning af enhver Forhandling, mener jeg, vilde være en saadan Kjendsgjerning, som kunde vise, at man kunde gaa ind paa en Systemforandring. Og naar man altsaa staaer saa tvivlsom overfor Opfattelsen af, hvad der egentlig er den ledende Tanke i Politikken for Diebliffet, saa er det jo særlig ogsaa fordi der, som bekendt, gjør sig forskellige Strømninger gjældende. Der er dem, der ubetinget fastholde den tidligere Politikk, og Forhandlingen er jo i Grunden kun et Kompromis mellem forskellige modsatte Ansuelser, en Kompromispolitikk, om hvis egentlige Udslag man for Diebliffet ikke